

20 kwietnia 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

6086, 17/06

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

CZYTELNIKA

Urzędu Patentowego
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

No 1264.

Kl. 74 a 31.

Stanisław Geroń,
Yorkville (St. Zj. Am.).

Samoczynne urządzenie do sygnalizowania pożaru.

Zgłoszono: 19 marca 1921 r.

Udzielono: 29 grudnia 1924 r.

Wynalazek dotyczy taniego samoczynnego przyrządu, sygnalizującego w razie pożaru, uruchamianego działaniem ciepła, w chwili powstania pożaru. Wynalazek niniejszy jest przedstawiony na załączonych rysunkach, gdzie fig. 1 przedstawia boczny widok przyrządu sygnalizującego, fig. 2 — widok z przodu, fig. 3 — przekrój poziomy według linii 3 — 3 fig. 2.

Przyrząd alarmujący według wynalazku, jest umieszczony na górnym końcu rury 10, łączącej się z przewodem dopływu wody, zamkniętej na górze przez łatwo topliwą masę. Rura 10 ma głowicę 15 z dwoma stykami elektrycznymi, które są spinane przez wodę, wypływającą z rury, gdy masa łatwo topliwą się roztopi.

Jak to jest widoczne z rysunku, część łatwo topliwą stanowi kula 11 z wosku

lub tem podobna, umieszczona na górnym końcu rury 10 i przyciskana do niej przez kapturek 12, na rurę tę naśrubowany. Kapturek 12 ma na swym wierzchołku otwór 13 o kształcie dyszy.

Głowica 15 o kształcie walcowatym, wykonana z materiału izolującego, leży w osi rury 10. Głowicę tę zwykle podtrzymują górne końce dwóch rur kabłąkowatych, do których jest ona przymocowana zapomocą ochwytyującego ją pierścienia 17. Dolne końce rur kabłąkowatych są przymocowane do rury 10, tuż pod kapturkiem 12 zapomocą pierścienia 18.

Głowica 15 ma okrągłe wydrążenie 20, idące od dołu ku górze, na końcu którego znajduje się styk 21 z miedzi lub innego odpowiedniego materiału, mający kształt odwróconego kubka, łączący się z trzonem 22, wystającym z głowicy

15, do którego to trzonu jest przymocowany koniec drutu 23. Ze stykiem 21 współdziała styk 24 o kształcie krótkiej rury, wchodzący do otworu styku 21, przyczem między stykami zachowany zostaje pewien luz. Dolny koniec styku 24, o kształcie leja 24', znajduje się naprzeciw rury 10 tak że, gdy kula 11 się roztopi, woda wychodząca z otworu 13 weń uderza. Stryk 24 jest przymocowany do dolnej części głowicy 15 zapomocą ucha 25, umieszczonego bliżej bocznej krawędzi głowicy 15, przymocowanego do dolnej strony głowicy zapomocą śruby 26, która służy zarazem do przymocowania drugiego przewodnika 27 do ucha 25. Przewodniki 23 i 27 przeprowadzane są zazwyczaj od dołu poprzez rury 16. Przewodnik 23 przechodzi przez górny otwór rury 16, a przewodnik 27 przez otwór 28, znajdujący się w boku drugiej rury 16. Przewodniki 23 i 27 są doprowadzane następnie do dzwonka elektrycznego lub innego przyrządu sygnalizującego. Wskutek podniesienia temperatury, w razie wybuchu pożaru w pobliżu przyrządu alarmującego, kula 11 topnieje, woda wytyska przez otwór 13 poprzez lej 24' do rury 24 i idzie do góry do styku 21. Strumień wody tworzy w ten sposób mostek, zamykający obieg prądu i wywołuje sygnał alarmujący. Oczywiście jest że tego rodzaju przyrządy mogą być umieszczane wszędzie gdzie grozi niebezpieczeństwo pożaru, jak np. w budynkach, na okrętach i t. p.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Samoczynne urządzenie do sygnalizowania pożaru, tem znamienne, że na górnym końcu rury (10), połączonej ze zbiornikiem wody, pod kapturkiem (12) z otworem (13) o kształcie dyszy, znajduje się zamykająca otwór masa łatwo topliwa, a strumień wody, wylewającej się przez otwór (13) wskutek roztopienia się masy, przy podwyższeniu temperatury, zamyka obwód prądu, wywołującego alarm.

2. Urządzenie według zastrz. 1, tem znamienne, że ma w jednej osi z rurą (10) głowicę (15) z materiału izolacyjnego, zawierającą dwa styki (21 i 24), przez spięcie których, zapomocą wody, wylatującej z rury (10) przez dyszę (13), obwód prądu zostaje zamknięty.

3. Urządzenie według zastrz. 1 i 2, tem znamienne, że składa się z pary rur (16), przymocowanych na dole do rury (10), zaś na górze podtrzymujących głowicę (15), mającą u dołu wydrążenie walcowate, w którym mieści się styk (21) o kształcie odwróconego kubka, do którego wchodzi luzem styk rurowy (24), koniec którego ma kształt leja (24'), przy którym znajduje się ucho (25), służące do przymocowania styku (24) do głowicy (15), przez którą w górnej jej części przechodzi trzonek (22), zamocowujący pierwszy styk (21) w odpowiednim położeniu.

Stanisław Geroń.

Zastępca: A. Łaski,
rzecznik patentowy.

